

NEPRECENLJIVO ... UREDNIŠKO DELO IN DELO V SLOVENSKEM ETNOLOŠKEM DRUŠTVU

Alenka Černelič Krošelj (glavna urednica *Glasnika SED* 2003–2007)

Moje sodelovanje oziroma delovanje v Slovenskem etnološkem društvu (SED) se je začelo med študijem, predvsem pa sem z njim sodelovala od leta 1995, ko smo se bodoči absolventi Oddelka za etnologijo in kulturno antropologijo začeli intenzivno pripravljati na ambiciozen podvig – absolventski izlet v Argentino. Začeli smo zbirati denar in potrebovali smo organizacijo, ki bi nam pri tem pomagala, saj smo morali imeti račun, na katerem smo zbirali sredstva. To podporo nam jenudil SED in nam za to sodelovanje ni iz nabranega denarja vzel niti tolarja (na primer za stroške banke, administracije ipd). Oktobra 1996 se nas je 13 študentov – absolventov odpravilo na naš takrat (pa najbrž tudi še danes) izjemen absolventski izlet k Slovencem v Argentini, ki je bil mnogo več kot to, saj ni bil posvečen samo spoznavanju in druženju z njimi. Večji del stroškov smo uspeli pokriti z zbranim denarjem, saj nam je sponzorje uspelo prepričati, da je naše potovanje izjemno pomembno in da bomo opravili tudi raziskovalno delo. Delo smo opravili, si pridobili veliko izkušenj, potovali po Argentini in obiskali številne slovenske skupnosti, na tem delu sveta preživeli več kot en mesec in se drugačni vrnili domov. Po urejenih poročilih sem se s hvaležnostjo, da sva s kolegico Lizo Debevec, s katero sva s SED največ sodelovali, dobro opravili zaupano delo finančnega vodenja tega projekta, posvetila zaključevanju študija, družini in iskanju službe, kar je zaznamovalo kar nekaj naslednjih let. Nič izjemnega, nič posebnega in nekaj, kar je del skorajda vseh življenjepisov moje generacije (pa tudi drugih).

Sošolka z Oddelka za etnologijo in kulturno antropologijo Mateja Habinc je bila v tistem času odgovorna urednica *Glasnika SED* in aktivna članica društva, ki je jeseni 2002 pripravljalo posvet v Brežicah. Pripravljalnemu odboru sem se kot Brežičanka oziroma omožena Brežičanka pridružila na predvečer posveta, prevzela nekaj nalog in se znova dejavno vključila v etnološko srenjo, po tem posvetu pa tudi v Slovensko etnološko društvo. Že kmalu sem imela možnost delati za društvo, saj je takratna predsednica društva dr. Breda Čebulj Sajko predlagala, naj urednikovanje *Glasnika SED* prevzameva s kolegico Tita Porenta. Nisva se prav posebej poznali, a sva bili ta izziv pripravljeni sprejeti. Naloga ni bila lahka, a hkrati je imela odlične temelje, saj sta bili najini predhodnici Tanja Rožnbergar Šega in Mateja Habinc odlični urednici, ki sta poskrbeli za novosti, za nove vključitve v mednarodne baze – in tako kot vsi uredniki – še bolj utrdili položaj in pomen *Glasnika SED* v slovenskem in mednarodnem znanstvenem in strokovnem humanističnem prostoru. Urednici sva si delo razdelili. Kot glavna urednica sem pri-

pravljala dokumentacijo za prijave na razpise za sofinanciranje, urejala pripravo za tisk in tisk, Tita Porenta, odgovorna urednica, pa je prevzela urejanje prispevkov, komunikacijo z avtorji in lektorico, obe pa sva se posebej posvečali korekturam in čim boljši, celoviti podobi vsakega *Glasnika*. V tem obdobju je *Glasnik SED* sredstva za izhajanje pridobival tako z Ministrstva za kulturo kot z Agencije Republike Slovenije za raziskovalno dejavnost in Znanstvenega inštituta Filozofske fakultete. Vsako leto sva poskrbeli, da ja bil načrt izdaj uresničen, še posebej pa sva se posvetili različnim tematskim številkam, ki so bile poseben izziv tako za urednici kot za avtorje. V luči delovanja Slovenskega etnološkega društva in obletnic je bila še posebej pomembna in odmevna številka s pogovori z vsemi dotedanjimi predsedniki društva. Veliko koordinacije, veliko dela, a rezultat, ki smo ga soustvarili, in odmevi odtehtajo vse opravljeno delo.

Urednikovanje pomeni pridobivanje novih izkušenj, ki so neprecenljive in bi jih težko pridobila kje drugje, še posebej na tej ravni in na tem področju. Še bolj pomembni so stiki in prijateljstva, ki se ohranjajo in krepijo tudi po oddanem urednikovanju. Za mlado neveljavljeno etnologinjo, ki je bila na začetku svoje poklicne poti, pa sta ta izkušnja in to delo pomenila tudi stik s stroko, stik s strokovnjaki, stik z dejavnimi ljudmi, ki so vedno pripravljeni pomagati, ki so odprti do novih ljudi in novih idej ter do dilem in težav, ki jih imajo mlajši kolegi. Ravno ta pozitivna energija, podpora in veselje, da smo del enega »gibanja«, so še vedno prisotni, urednikovanje *Glasnika SED* pa je eno najlepših strokovnih obdobj mojega življenja. Še posebej zato, ker sva obe urednici ob tem postali resnični prijateljici, se podpirali, sodelovali tudi pozneje, v sklopu najinih delovnih nalog, in se temu zavezujeva tudi v bodoče.

Da pa je *Glasnik SED* resnično prepoznaven in prepoznan kot pomemben del strokovnih publikacij, se je že večkrat potrdilo, saj so me ljudje zaradi tega dela večkrat prepoznali, moje delo pa cenili tudi in prav zato, ker sem bila štiri leta glavna urednica *Glasnika SED*. Pridobljeno znanje, načini sodelovanja, delo v tako ambicioznem društvu, ki mi vedno da novo energijo, pa so neprecenljivi.

Ko sva s Tita po dveh mandatih predali delo naslednikom, sem še štiri leta ostala članica izvršnega odbora društva, kjer sem sodelovala pri številnih projektih in programih. Po odmoru, ki je prav tako trajal štiri leta, sem znova članica izvršnega odbora, saj sta intenziven stik z delom društva ter pomoč pri oblikovanju in izvajanju dejavnosti izjemno pomemben del moje strokovne istovetnosti in istovetnosti nasploh.

* Alenka Černelič Krošelj, prof. um. zgod. in univ. dipl. etn. in kult. antr., direktorica, Posavski muzej Brežice, Cesta prvih borcev 1, 8250 Brežice; alenka.cernelic.kroselj@pmb.si.